

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Prokopa a přísedících Ing. Blanky Smetanové a Milana Brata v hlavním líčení konaném dne **16. října 2024**

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ 1986 ██████████ brigádník, trvale bytem ██████████
██████████ t. č. bytem a adresa pro doručování ██████████
██████████

je vinen, že

1. dne 11. 2. 2024 kolem 17.30 hodin v ██████████ nejprve v místě svého bydliště – v domě č. ██████████ pod vlivem alkoholu, poté, co se mu vymočil v bytě, udeřil psa – štěně křížence plemene německý ovčák (stáří cca 6 měsíců) jménem „Rex“, jehož měl svěřeného na hlídání jeho majitelem ██████████ načež jej vyvlekl před dům na chodník, kde na něj hlasitě křičel, zvedl ho vzadu za kůži na krku do úrovně ramen (pes byl celý ve vzduchu) a s lehkým náprahem hodil psem o chodník, tvořený betonovou dlažbou, poté psa opět uchopil za kůži na krku a odhodil ho stejným způsobem, načež do ležícího psa (do oblasti trupu) kopl, dalšímu pokračování útoku zabránili tři svědci, přičemž výše uvedeným jednáním obžalovaného pes utrpěl hematoma na pravém ušním boltci, krvácející ránu jazyka (který si prokousl), rozsáhlé hematomy na sliznicích v dutině ústní, naražení žeber a kořene ocasu, pes zároveň pociťoval výraznou bolest a silný stres, vedoucí k následnému šoku, a reálně mu hrozila smrt či trvalé následky jako např. zlomeniny končetin a čelistí, traumatická kýla a poranění oka, jakož i celoživotní psychické následky projevující se např. strachem z mužů, strachem při zvednutí ruky apod.,

2. v období od 23. 9. 2020 do 23. 4. 2024 ve ██████████ obojí okres ██████████
██████████ ani jinde, ničím nepřispěl na výživu své nezaopatřené dcery ██████████ nar.
██████████ která byla soudně svěřena do pěstounské péče ██████████
bytem ██████████ ač si byl své zákonné vyživovací
povinnosti vědom, a co do způsobu úhrady a výše mu byla konkretizována pravomocným
rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 11. 2021, č. j. 30 P 59/2021-179 částkou 2 200
Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem na účet Úřadu práce ČR, Krajská

pobočka v Českých Budějovicích, Klavíkova 1570, 370 00 České Budějovice, kterému tak na výživném za uvedené období dluží celkem 94 747 Kč,

tedy

ad 1. dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že týrá zvíře trýznivým způsobem, spáchá takový čin veřejně a na místě veřejnosti přístupném, a způsobí takovým činem týranému zvířeti trvalé následky na zdraví nebo smrt, v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

ad 2. úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

ad 1. zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 2. přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 32 (třicet dva) měsíců.**

Podle § 84 trestního zákoníku za užití § 85 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **24 (dvacet čtyři) měsíců** s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje **dohled.**

Podle § 85 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. i) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **povinnost** v průběhu zkušební doby uhradit dlužné výživné.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu **se poškozený Úřad práce ČR - Krajská pobočka v Českých Budějovicích, se sídlem Klavíkova 1570, 370 04 České Budějovice 3, IČ: 724 96 991, se svým uplatněným nárokem na náhradu škody odkazuje** na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [REDAKCE] Tento prohlásil, že je vinen jednáním, popsaným v obžalobě pod bodem 2) Okresního státního zastupitelství Tábor sp. zn. ZT 46/2024 a souhlasil s popisem tohoto skutku a právní kvalifikací, čímž splnil všechny požadavky pro aplikaci § 206c trestního řádu. V souladu s odstavcem 3 a 6 tohoto ustanovení soud za souhlasu státní zástupkyně prohlášení viny obžalovaného přijal a dále ohledně tohoto bodu obžaloby neprováděl v tomto směru dokazování.

Ohledně bodu 1) obžaloby obžalovaný prohlášení viny neučinil, soud tedy prováděl dokazování. V rámci něho byly mj. čteny úřední záznamy o podaných vysvětleních svědků [REDAKCE]
[REDAKCE] Dále byly provedeny listinné důkazy, jejichž podstatný obsah je citován níže.

II. Skutkové a právní hodnocení věci

3. Pokud jde o bod 1. obžaloby, po stránce skutkové je věc jednoznačná. Obžalovaný [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

popsal, že mu psa svěřil kamarád [REDAKCE] jehož vyhodili z bytu a neměl psa kam dát. Dne 11. 2. 2024 odnesl psa na ulici, aby nepočůral schody. Nehodil jej na chodník, pouze jej dvakrát za sebou vzal za kůži na zádech a pustil na chodník. Nekopal jej, pouze kop naznačoval. Zranění psa mohla být starší, ne od obžalovaného. Když přišli lidé a říkali mu, ať psa nechá být, říkal jim, že mu nic nedělá a čeká na kamaráda [REDAKCE]. Pes jej předtím kousnul. Onoho dne nic moc nevypil, ani si nepamatuje, jestli mu policie dávala dýchnout.

4. Usvědčován je výpovědí tří svědků, kteří proti obžalovanému zasáhli, aby psa zachránili. Svědek [REDAKCE] popsal, že inkriminovaného dne podvečer jel [REDAKCE] ulicí ke křížovatce u Finančního úřadu v Táboře. Ulyšel brekot psa, ječení, jako když psa něco bolí. Slyšel to do auta i zavřenými okénky. Uviděl muže, který držel psa za kůži, ječel na něj, potom ho odhodil na zem. Pes dopadl na nohy, které měl rozjeté, čumákem byl k tomu chlapovi. Ten psa nakopl zepředu do hrudníku. Bylo vidět, že ten muž je „ožralý.“ V tu chvíli padla zelená, svědek musel jet, ale na místo se vrátil, aby psovi pomohl. V tu chvíli byl na místě již mladší pár, který obžalovanému vzal psa a bránil jej. Obžalovaný byl agresivní, křičel tam, proto jej svědek „položil“ na zem.

5. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že šla se svědkem [REDAKCE] a na [REDAKCE] ulici viděli muže, kterýž drží psa za kůži, hodil s ním o zem, pes dopadl na bok a nevstával. Ležel na zemi a kňučel. Muž do něj kopnul. Potom chodil kolem psa, zvedl jej za kůži a znovu stejně hodil o zem. Když viděl, že se svědkyně s přítelem blíží, snažil se ukrýt v domě. Svědkyně mu zabránila zavřít dveře. Psa mu vzali. Obžalovaný říkal psovi, který štěkal, jestli jej má znovu kopnout. Svědkům uváděl, že jej pes kousnul poté, když jej doma udeřil. Byl opilý, motal se. V podstatě shodně vypovídá také svědek [REDAKCE]. Hovoří o házení psem o chodník, kopu do oblasti žeber nebo břicha s náprahem. I on potvrzuje, že útočník říkal, že jej pes kousnul, když mu dal doma ránu, protože se počůral. Vypadal pod vlivem, působilo to na něj tak, že kdyby nezasáhli, útok by pokračoval dál.

6. Z odborného vyjádření [REDAKCE] z Krajské veterinární správy pro Jihočeský kraj vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] se v obžalobě popsaným jednáním dopustil týrání zvířete podle § 4 odst. 1 písm. k) a n) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Vyjádření popisuje zranění, která pes utrpěl i ta, jenž mu reálně hrozila. Pes – ve skutečnosti ještě štěně – v důsledku napadení obžalovaným utrpěl hematom na pravém ušním boltci, krvácející ránu jazyka, jenž si prokousl, rozsáhlé hematomy na sliznicích v dutině ústní, naražení žeber a kořene ocasu. Pes zároveň pociťoval výraznou bolest a silný stres, vedoucí k následnému šoku. Následkem nárazu hlavy o tvrdý povrch mu hrozila i smrtelná zranění a zranění s trvalými následky. Jako např. zlomeniny končetin a čelisti, traumatická kýla a poranění oka, jakož i celoživotní psychické následky projevující se např. strachem z mužů, strachem při zvednutí ruky apod. Obžalovaný podle vyjádření veterinární správy jednal se zvířetem s vysokou mírou brutality, kterou nelze označit za výchovu a způsoboval mu tím výraznou bolest a silný stres.

7. Soud tedy uzavírá, že obžalobou použitá právní kvalifikace odpovídá skutkovým zjištěním. Obžalovaný měl v době dechové kontroly, kterou provedla přivolaná hlídka, 1,67 promile alkoholu v dechu. Hlídal psa [REDAKCE] osoby, která podobně jako další příslušníci zdejšího polosvěta zjevně drží zvířata bez úmyslu je patřičně vycvičit, takže se štěně, což se u zvířat, která nejsou držiteli vychovávána ani pravidelně venčena děje běžně, doma počůral. Obžalovaný jej za to bil a pes jej v sebeobraně kousl. To obžalovaného evidentně vydráždilo, kdy jej vynesl před dům a surově týral. Jen včasnou a nesamozřejmějovou intervencí kolemjdoucích byl pes zachráněn. Obhajoba uváděla, že obžalovaný nejednal v úmyslu psa usmrtit. Soud konstatuje, že se obžalovaný jednání podle § 302 odst. 3 písm. b) dopustil ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1

trestního zákoníku, a jednal přitom úmyslně v podobě nepřímého úmyslu, resp. (minimálně) tzv. nepravé lhostejnosti. Srozuměním podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákona se podle odst. 2 citovaného ustanovení rozumí i smíření pachatele s možným následkem. Tedy v daném případě jedná tak, že může kopy a házením o zem způsobit smrt zvířete, případně zranění s trvalými následky. Případně opakované házení o tvrdou podložku a kopy pes přežije, je tedy, ve smyslu judikatury, otevřen oběma alternativám. Použitá právní kvalifikace je zcela správná a soud tedy uznal obžalovaného vinným jednáním pod body 1. i 2. obžaloby.

III. Výrok o trestu

8. Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kritéria stanovená § 38 a § 39 trestního zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 trestního zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jenž jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem). Dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu.

Přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné. Přihlédne konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku.

9. Pokud jde o okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, jde především o výše zmíněné prohlášení viny a označení rozhodných skutečností za nesporné, stran bodu 2. obžaloby. To je podle § 39 trestního zákoníku jedním ze základních kritérií pro stanovení druhu a výše trestu, hovořících ve prospěch obžalovaného. Současné lze uzavřít, že se obžalovaný ke svému jednání doznal. Svědčí mu tedy polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku, když ze systematického výkladu ustanovení § 39 a § 41 nevyplývá zákaz dvojího přičítání obou těchto skutečností. Tyto okolnosti však devaluje fakt, že k závažnějšímu jednání pod bodem 1. obžaloby obžalovaný vinu neprohlásil, ač i zde byla situace poměrně jednoznačná.

10. Obžalovanému přitěžuje, že spáchal více trestných činů. Soudně byl postihován 3x, pro drogovou kriminalitu a další trestné činy, ovšem naposledy před 14. lety. V jeho výkazech ovšem figuruje řada přestupků relativně nedávného data. Způsob spáchání trestného činu pod bodem 1., nelítostný a poměrně signifikantní pro situačně agresivní osobu, nadužívající alkohol, hovoří také nehovoří ve prospěch obžalovaného. Obžalovaný nemá brát do péče psa svého pochybného známého, není-li schopen se postarat o svou vlastní dceru, svěřenou do pěstounské péče. Štěně, stejně jako dítě, vyžaduje zodpovědnost, dospělost. Soud hodnotí v podstatě oba trestné činy, brutální napadení zvířete i mnohaleté zanedbání vyživovací povinnosti k dceři, poměrně negativně. Obžalovaný si dle předloženého spisu nebyl v minulosti vlastní vinou schopen udržet stálou práci a jeho existenční problémy tak vyplývají z celkového přístupu k životu. Je třeba, aby jej razantně změnil. Jeho partnerka, odsouzená [REDAKCE] řešila závislost na alkoholu ústavní léčbou a pakliže tvrzení o umírněné konzumaci alkoholu zcela nekorespondovalo s fyzickým stavem obžalovaného, měl by i on zvážit léčbu, ideálně následnou abstinenci, nalezení stálé perspektivní práce a tím i získání příjmu na úhradu výživného.

11. Soud z důvodu osvědčení, resp. amnestování časově starších soudních rozhodnutí přisvědčil obžalobě, že je na místě ukládat trest ještě nespojený s odnětím svobody. Ovšem doplněný o dohled Probační a mediační služby, který může obžalovanému i pomoci, pokud jde o závislostní chování a udržení si práce. Dohled považuje za vhodné ukládat - v souladu s aktuálním trendem - na spíše kratší dobu, v daném případě na dobu dvou let. Kdy soud ovšem současně přisvědčil obžalobě, že je nutno adekvátně reagovat na závažnost žalované trestné činnosti a ukládal trest v sazbě 2 až 6 let odnětí svobody trest v dolní 1/6., tedy ve výměře 32 měsíců, čímž – jak tímto anoncuje – omylem porušil omezení stanovené v § 85 odst. 1 trestního zákoníku, kdy zkušební doba nesmí být kratší než délka podmíněně odloženého trestu.

12. Soud jinak odkázal poškozený Úřad práce ČR - Krajskou pobočka v Českých Budějovicích, se svým uplatněným nárokem formálně na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť sice je poškozenou trestným činem, o jejím nároku však není možno znovu rozhodnout, neboť již byl poškozené přisouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 11. 2021, č. j. 30 P 59/2021-179. O nároku tedy není možno v adhezním řízení rozhodnout dvakrát, již byl poškozené přiznán v roce 2021 a rozhodnutí soudu je vykonatelné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Poškozený se poučuje o možnosti žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

Žádost o uspokojení majetkového nároku dle zákona č. 59/2017 Sb. je třeba na Ministerstvo spravedlnosti zaslat nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok. Vzor žádosti naleznete na <https://justice.cz/web/obeti-trestnych-cinu-uspokojeni-majetkovych-naroku>.

Tábor 16. října 2024

Mgr. Martin Prokop v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a náhradě škody právní moci dne 12.12.2024
změna ve výroku o trestu viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka
v Táboře ze dne 12.12.2024, čj. 14 To 220/2024-258. Připojení doložky provedla Hana
Grulová dne 23.12.2024.